

I.

Táta archeolog a máma botanička

Eda seděl u psacího stolu ve svém pokoji a do tenkého bloku zapisoval seznam věcí, které je potřeba zabalit k tetě Nadě na venkov. Konec tužky měl celý ohryzaný a tam, kde ještě nedávno byla vsazena oblá růžová guma, čněl pomačkaný plíšek se stopami Edových špičáků. Kdyby to viděla máma, zase by mu zahrozila, že si zničí své krásné zuby, a ještě ke všemu spolkně plechovou obímku a zadusí se. Jenže máma tu právě teď není.

Eda vyhlédl z okna do zahrady, kde se dva kosi na stromě hašteřili nad přezrálou třešní. Nastal červenec, začátek letních prázdnin. Prý, že letos už opravdu pojedou k moři. Jako rodina.

Eda vrazil tužku mezi zuby a zamyslel se. Červnové sluníčko mu překreslilo drobné světlé pihy na nose a tvářích na barvu liščí

srsti, takže vypadal, jako by se v jednom kuse lehce červenal. Vlasy měl po spánku rozčuchané a z pravé tváře mu pomalu mizel červený otlak knoflíku od povlaku polštáře.

„Edíku, neviděl jsi tu velkou baterku?“ zavolal táta z předsíňe, odkud se od brzkého rána ozýval rámus. „Byla ve skříni a už tam není.“

Eda schoval tužku pod blok a otočil se na židli směrem ke dveřím. „Neviděl tati. Já jsem ji nebral,“ křikl a doufal, že tátu nenapadne vtrhnout k němu do pokoje.

V tu chvíli se na podlaze ozvalo rychlé tiché cvakání, cupitání drobných nožiček s ostrými drápkami. Byl to Pip, Edovo morče,

které vyskočilo z pelíšku a namířilo si to ke svému člověčímu kamarádovi.

O morčatech se ví, že jsou to ohromně společenská zvířata. Milují svůj domeček, dokáží používat záchůdek a udržovat v kleci pořádek. Pip ale nemá rád klec, zbožňuje svůj klid a rozhodně nepoužívá záchůdek. Běhá si po Edově pokoji, okusuje nohy dřevěného nábytku, lenoší v závěsném plyšovém pelíšku a úplně nejraději sedí Edovi za krkem a permanentně se něčím cpe.

I tentokrát se Pip vysápal Edovi za krk, kde se usadil jako šedá chlupatá koule a štouchal Edu pod ucho, aby upozornil na svůj hlad. Eda vyndal ze šuplíku psacího stolu pytlíček se slunečnicovými semínky a jedno Pipovi nabídl. Zatímco Pip mlaskal, čmáral Eda na okraj stránky jedním tahem domečky.

„Ještě se musím dojít rozloučit s mamkou,“ povzdechl si, sundal Pipa z ramene a naznačil mu, aby se vrátil do pelíšku. Pak si dlaněmi připlácl vlasy k hlavě, ale neposlušné pokroucené prameny se zkrabatily opět do pozice „právě jsem vylezl z postele“. Zhluboka se nadechl a vykročil z pokoje, ve včerejším tričku a kalhotách s prodřenými koleny.

V předsíni se táta zlobil s obrovskou krosnou, která přes množství věcí nešla zapnout.

„Edíku, sedni mi tady na to, já to zkusím víc stáhnout,“ zavelel táta a Eda se posadil na krosnu. Táta hekal a funěl, pral se s přezkou, až nakonec přeci jen uslyšel *cvak*. „Tak, povedlo se. Sláva!“

utřel si z čela pot, posunul si prstem brýle s tmavě modrými obroučkami výš na nos a podíval se na Edu. Podrbal ho v rozčuchaných vlasech. „Jdeš za mámou?“

„Jo.“

Táta zkontroloval čas na hodinkách. „Dobře, tak sebou hod'. Za hodinu tě musím odvézt na vlak, abych stihl letadlo.“

„Jasně. Tak zatím čau.“

„Počkej, to jdeš v tomhle?“ ukázal táta prstem na dřevěné džíny a bezděčně si uhladil svou dokonalou béžovou košili.

„To je větrání,“ pokrčil Eda rameny a odešel.

Edova mamka pracuje v obrovském skleníku, kde zkoumá všechny možné rostliny. Je botanička a zabývá se studiem léčivých bylin, jejich pěstováním, rozmnožováním, sušením, skládáním dokonalých léčivých směsí, extrakcí silic a vařením mastí. V botanické zahradě mají malý obchůdek, kde se vše, co vyrobí, prodává. Edova mamka o své práci přednáší i na vysoké škole, píše odborné knihy a před časem začala spolupracovat s výzkumným ústavem na jakémsi supertajném projektu. A to byl také hlavní důvod, proč musel jet Eda na prázdniny k tetě a nemohl spolu s rodiči vyrazit k moři. Máma měla hodně práce a táta se svou archeologickou skupinou cestoval na dva měsíce za vykopávkami. Jako vedoucí archeolog tráví většinu času na cestách po světě, anebo je zavřený v muzeu.